

[Justitsministeren]

slag. Jeg tror, alle her i Folketinget ved, at hvis vi havde haft en socialdemokratisk regering – og det ske sent – ville partiet aldrig have drømt om at fremsætte et sådant forslag endsige gennemføre en sådan politik. Jeg mener, at Socialdemokratiet herved på et område som det, vi her taler om, øger sit troværdighedsproblem, fordi vi ved – det ved vi her i salen, det ved de østeuropæiske lande, og det ved folk i Danmark – at Socialdemokratiet i regeringsposition aldrig ville have gennemført dette fuldstændig ude af takt med, hvad der sker i Europa, og hvad der sker i de andre nordiske lande. Sådan er det. Det ved vi, det ved Socialdemokratiet, og derfor burde man ikke have fremsat forslaget. Man ville heller ikke have støttet et sådant forslag, hvis det var SF, der havde fremsat det.

Dernæst hæftede jeg mig ved, at fru Pia Gjellerup i øvrigt ikke kommenterede den kritik, jeg fremførte i mit første indlæg mod, at man i det socialdemokratiske forslag betragter alle Østlandene under ét. Der er da forskel på, med hvilken entusiasme vi skal se på udviklingen i Polen, Ungarn og så Rumænien, Albanien. Jeg synes, det er en af de meget store svagheder ved det socialdemokratiske forslag.

Hr. Leif Hermann var inde på den midlertidige ordning, der er tilrettelagt i forhold til DDR-borgere, som ønsker at besøge Danmark. Denne ordning indebærer som bekendt, at DDR-borgere, der kommer til Danmark, ved henvendelse til den danske paskontrol normalt vil kunne få tilladelse til indrejse og til at opholde sig i Danmark i indtil 72 timer mod at vise legitimation og udfylde et normalt indrejsekort.

Jeg mener, at vi ved den beslutning, der blev truffet, her demonstrerede, at vi få timer efter Berlinmurens fald eller efter, at regeringen i DDR traf beslutning om en total ændring af deres hidtidige politik, var i stand til med smidighed at indstille os på den nye linje. Og jeg kan også oplyse, at der alene på to uger i november har været ca. 10.000 DDR-borgere på besøg i Danmark, og de skal være velkomne.

Dernæst var flere, både hr. Leif Hermann og fru Pia Gjellerup, inde på spørgsmålet om, i hvilket omfang vi er bundet – i hvilket omfang vi selv kan tilrettelægge vores egen politik i Danmark. Derudover vil jeg gerne understrege, at vi med de andre EF-lande har aftalt en særlig

konsultationsprocedure, som vi selvfølgelig følger som en forpligtelse. Men jeg vil gerne understrege, at det ikke anfægter den kendsgerning, at vi naturligvis i Danmark kan vedtage vores egne regler for så vidt angår udstedelse af visa – det er vores egen beslutning – men at vi selvfølgelig, som jeg siger, når vi har indgået aftaler om konsultationer, og når vi i øvrigt også fører en politik, der ligger på linie med de andre nordiske lande, selvfølgelig følger dette som en forpligtelse.

Hr. Leif Hermann var inde på selve proceduren i forbindelse med ansøgninger om visum fra østeuropæiske statsborgere. Det er mit indtryk, at der sker en ganske hurtig og fleksibel behandling. Ansøgningerne vil jo skulle indgives til en dansk ambassade eller en repræsentation, hvor man udfylder et særligt skema, og når man så det pågældende sted har kontrolleret den pågældendes identitet, bliver skemaet sendt til Direktoratet for Udlændinge. I tilfælde af hastesager kan man også sende det på telex. Og hvis direktoratet ikke inden 15 dage efter modtagelsen af visumansøgningskemaet har meddelt den pågældende repræsentation, at ansøgningen ikke kan imødekommes, udsteder repræsentationen et visum.

Jeg vil gerne sige, at den tilsvarende tidsfrist vil være 48 timer i hastesager, så der er altså tale om en ganske hurtig ekspeditionstid på vore repræsentationer.

Fru Kirsten Lee var inde på spørgsmålet om det gebyr på 150 kr., som østeuropæere skal betale for visum til Danmark. Det er omfattet af nogle gebyrregler, som er indeholdt i en bekendtgørelse fra Udenrigsministeriet. Jeg vil gerne minde om, at beløbsgrænsen på de 150 kr. stort set svarer til, hvad danskere skal betale, når de rejser til en række af de østeuropæiske lande.

Vi har med Sovjeunionen det, der med et vanskeligt ord hedder en viseringsgebyrfrihedsaftale, som fritager for betaling, og man kan også i en række situationer gennemføre gebyrfrihed, f.eks. hvis der er tale om idrætsfolk, deltagere i kulturelle arrangementer, stævner, udvekslinger osv. Det er noget, som repræsentationen i så fald træffer beslutning om.

Som sagt hviler disse regler, herunder også beløbsstørrelsen, på en bekendtgørelse, som Udenrigsministeriet har udstedt, men jeg er sikker på, at man i Udenrigsministeriet vil være